

Gràcia Sarrion

Els veus arribar al rodatge i t'adones que tenen qualque cosa que els fa diferents. Basta només un minut per desxifrar quina és la seva tasca dins d'aquesta bogeria denominada rodatge. La mirada els delata: són els *directors de fotografia* —molt sovint també, segons operadors.

Teo Escamilla

M'agrada observar-los. Em situo a prop i tracte de compartir amb ells el seu silenci. Sí, és la mirada, no hi ha cap dubte. Els seus ulls no recorren el paisatge ni l'escenari; no semblen cercar. Els seus ulls troben, enquadren, focalitzen, retallen aquella parcel·la de l'entramat i ens la tornen llum controlada, textura i ambient. Els objectes, les persones que hi ha al voltant es dilueixen. Només queda aquella petita fotografia de la qual ningú se n'havia adonat; la textura de les cortines vermelles, el perfil blanquinós de l'actriu; el llibre oblidat al costat de les ulleres; la tènue llum del vespre entrant per una suposada finestra. I el director de fotografia —segon operador— es mou pel set com si fora la càmera. De prompte s'atura. Només un gest basta perquè el seu equip situe la càmera en el lloc acordat amb el director. I ara, la llum.

Amb un ull ocult sota el filtre, el fotòmetre o el visor, el director de fotogra-

fia juga amb la llum fins que aconsegueix l'ambient desitjat.

Inconscientment he anat seguint-lo mentre donava les pautes al cap d'elèctrics. Crec tenir la seva mirada davant de mi. Però sempre em sorprenen. Sense deixar de mirar-la de reüll, s'ha allunyat lleugerament de la càmera. És el moment d'aprofitar i veure pel visor, és el moment de furta-li la seva mirada. Aquí està: l'enquadre, la llum, el decorat, els actors. Què et deia? Una

vegada més són els seus ulls dolços, violents, sorprenents, de nin, els que em recorden que en aquest món no tots podem fer màgia.

Però, evidentment no amb tots els mags podré compartir textures, hores de somni, silencis. Amb molts la relació serà a les fosques, veient, *amb una altra mirada*, els seus jocs de llums i ombres projectades en la pantalla.

Deia Teo Escamilla que "les ombres cal construir-les, i per a això el negatiu ha d'estar *conreat*". S'acaba d'estrenar el seu últim "conreu": *Cosas que dejé en la Habana*, de Manuel Gutiérrez Aragón. Defensor que el director de fotografia ha de fer la pel·lícula pensada pel director i no la seva pròpia, Teo Escamilla va negar sempre la possibilitat de tenir un estil determinat. Coneixedor de la tècnica, la va col·locar sempre en funció de la història que es volia contar. Entre el f/ 4.5, o inclús el f/ 5.6, a vegades reforçada per fum o filtrada, la llum de Teo ens ha mostrat un món en el qual, per tal que existesca fosc, se li ha de proveir de llum.

La veurem en silenci, amb ulls cansats pel dia, famèlics d'expressió o tal vegada sorpresos, però, sense dubte, veurem aquells *espectres* que Teo va tramar per a nosaltres. ❖

Cosas que dejé en La Habana

